

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Ing. B. T.**
bytem P.
zastoupen Mgr. Michalem Dittrichem, advokátem
sídlem Jana Masaryka 23, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016 č.j. 2016/11463-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s. ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 20. 1. 2016 č.j. ABF-438/2016-05/06 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), jímž byl žalobce podle ust. § 30 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též „zákon o zaměstnanosti“) ode dne 29. 4. 2015 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání pro neposkytnutí součinnosti při vypracování individuálního akčního plánu bez vážného důvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný neprokázal existenci a rozsah poučení individuálního akčního plánu, existenci a obsah listin, které měl žalobce převzít a které měly obsahovat zmínky o individuálním akčním plánu, přítomnost svědka paní B. na jednání dne 29. 4. 2015, údajnou nevěrohodnost žalobce a s tím související pomíjení jeho tvrzení, neprokázal, v čem měla spočívat součinnost žalobce, jakým způsobem byl žalobce o takovou součinnost požádán a jak byl s požadovanou součinností seznámen, jak byl žalobce o individuálním akčním plánu a vyžadované potřebné součinnosti poučen.
3. Dále žalobce rovněž namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami a to, že paní B. skutečně nebyla přítomna jednání dne 29. 4. 2015, požadavkem žalobce na předložení nebo alespoň objasnění předpisu nebo nařízení, podle kterého bylo ve věci jednáno, když správní orgán tvrdí, že záznam paní B. do spisu byl proveden podle běžných pravidel při jednání s uchazeči o zaměstnání, aniž by objasnil, jaký právní předpis zmocňuje správní orgán k vytvoření jakýchsi vlastních pravidel, že žalobce nebyl s žádnými pravidly seznámen. Žalovaný podle žalobce nevysvětlil, proč se neřídil zásadou in dubio pro reo v případě, že shledal výpověď svědka za věrohodnou a stály proti sobě dvě protichůdné verze průběhu jednání 29. 4. 2015. Žalobce rovněž uvedl, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou ohledně výpovědi svědka paní B. o tom, že tato vypověděla, že když byla žalobci nabídnuta možnost uzavření individuálního akčního plánu, žalobce toto odmítl a z kanceláře odešel. Žalobce k tomu ve svém odvolání 3 namítal, že pokud by tomu tak bylo, nemohl by uvést do protokolu svoji poznámku o tom, že termínu individuální akční plán nerozumí a že nic podobného neodmítnul. Žalobce měl za to, že to, že byl paní T. poučen je nepravdivé a tuto námitku, že žalovaný ani nevyvrátil ani nevysvětlil.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a podrobně se vyjádřil k žalobním námitkám. Dodal, že je toho názoru, že v daném případě rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání nebylo rozhodnutím, které by bylo v rozporu se zásadami, jimž podléhá činnost správních orgánů a ani nepopřelo účel činnosti úřadů práce. Jednalo se o zákonný důsledek porušení povinnosti uchazeče o zaměstnání žalobcem, a to bez prokázání vážného důvodu. Navrhl žalobu zamítnout.
5. Při jednání dne 26. 9. 2019 setrvali účastníci řízení na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ve správním spise se pro danou věc nachází tyto podstatné dokumenty: základní poučení uchazeče o zaměstnání, žádost o zprostředkování zaměstnání ze dne 16. 12. 2013, žádost o podporu v nezaměstnanosti ze dne 16. 12. 2013, kontaktní list – záznamy o jednání s uchazečem o zaměstnání, karta uchazeče, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 29. 4. 2015 č.j. ABF-27521/2015-05/06, podání žalobce ze dne 29. 4. 2015 nazvané „Žádost o vysvětlení a nápravu stavu“, podání žalobce ze dne 30. 4. 2015 nazvané „Vyjádření

k zahájení správního řízení a Žádost“, přípis ředitelky kontaktního pracoviště správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 5. 2015, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 6. 2015 č.j. ABF-3840/2015-05/06, podání žalobce ze dne 11. 9. 2015 s názvem „Provádění dokazování a výslech svědka, č.j. BF-52674/2014-05/06, přípis správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 9. 2015, protokol o výslechu svědka ze dne 25. 9. 2015 č.j. ABF-52674/2014-05/06, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 9. 2015 č.j. ABF-6388/2015-05/06, podání žalobce ze dne 12. 1. 2016, přípis správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 1. 2016, podání žalobce ze dne 18. 1. 2016, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 1. 2016 č.j. ABF-438/2016-05/06, odvolání žalobce ze dne 2. 2. 2016, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016 č.j. 2016/11463-421/1.

8. Soud posoudil předmětnou věc takto:

9. Podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu neposkytne součinnost při vypracování individuálního akčního plánu, jeho aktualizaci nebo vyhodnocování anebo neplní podmínky v něm stanovené (§ 33 odst. 2).*
10. Podle § 33 odst. 2 zákona o zaměstnanosti *ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce slouží individuální akční plán. Individuální akční plán je dokument, který vypracovává krajská pobočka Úřadu práce za součinnosti uchazeče o zaměstnání. Obsahem individuálního akčního plánu je zejména stanovení postupu a časového harmonogramu plnění jednotlivých opatření ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce. Při určování obsahu individuálního akčního plánu se vychází z dosažené kvalifikace, zdravotního stavu, možností a schopností uchazeče o zaměstnání. Uchazeč o zaměstnání může požádat o vypracování individuálního akčního plánu kdykoliv v průběhu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Individuální akční plán vypracuje krajská pobočka Úřadu práce vždy, pokud je uchazeč o zaměstnání veden v evidenci uchazečů o zaměstnání nepřetržitě déle než 5 měsíců. Uchazeč o zaměstnání je povinen poskytnout součinnost krajské pobočce Úřadu práce při vypracování individuálního akčního plánu, jeho aktualizaci a vyhodnocování, a to v termínech stanovených krajskou pobočkou Úřadu práce, a plnit podmínky v něm stanovené.*
11. Žalobce brojil proti závěru žalovaného, že žalobce byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a svým podpisem stvrdil převzetí písemného vyhotovení „Základního poučení uchazeče o zaměstnání“ platného ode dne 1. 1. 2014, v rámci něhož byl žalobce seznámen s tím, že ke zvýšení možnosti uplatnění na trhu práce s uchazečem o zaměstnání vypracovává úřad práce „individuální akční plán (IAP)“ a rovněž s tím, co je obsahem individuálního akčního plánu. Podle žalobce žalovaný neposkytl jakýkoliv důkaz o obsahu jak údajného poučení, tak i zmiňované listiny, kterou měl převzít.
12. Soud k tomu konstatuje, že ve správním spise je založena žádost o zprostředkování zaměstnání ze dne 16. 12. 2013, na jejíž poslední straně v oddíle K bodech 3. a 4. je uvedeno: „Potvrzuji, že jsem byl(a) poučen(a) o podmínkách zařazení a vedení v evidenci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

uchazečů o zaměstnání, o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a o podmínkách nároku na podporu v nezaměstnanosti“ a „Potvrzuji, že jsem obdržel(a) „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“ platné ode dne 1. 1. 2014.“ Žalobce tuto žádost, jejíž součástí bylo i toto potvrzení o obdržení poučení, vlastnoručně podepsal. Ve správním spise se nachází rovněž „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“, v jehož čl. I. bodu 3. je uvedeno: „Zprostředkování zaměstnání provádí kontaktní pracoviště krajské pobočky ÚP (dále též „kontaktní pracoviště KP“). Ke zvýšení možnosti uplatnění na trhu práce s UoZ vypracovává individuální akční plán (IAP). Obsahem IAP je zejména stanovení postupu a časového harmonogramu plnění jednotlivých opatření ke zvýšení možnosti uplatnění UoZ na trhu práce. Při určování obsahu IAP se vychází z dosažené kvalifikace, zdravotního stavu, možností a schopností UoZ. IAP se vypracuje vždy, pokud je UoZ veden v evidenci UoZ nepřetržitě déle než 5 měsíců, nebo pokud o vypracování IAP požádá.“ V čl. I. bodu 13. písm. e) tohoto základního poučení je pak mimo jiné konstatováno, že „[k]rajská pobočka ÚP rovněž vyřadí uchazeče o zaměstnání z evidence UoZ, jestliže bez vážného důvodu neposkytne součinnost při vypracování, aktualizaci a vyhodnocení IAP nebo neplní podmínky v něm stanovené“. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce byl již při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání seznámen se svojí povinností součinnosti při vypracování individuálního akčního plánu (i s následky neposkytnutí součinnosti), a to včetně zkratky tohoto institutu (IAP), s tím, co je obsahem IAP, i s povinností krajské pobočky Úřadu práce vyřadit žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání v případě neposkytnutí součinnosti při vypracování IAP. Dle závěru soudu pak není na závadu, že žalobce převzal Základní poučení uchazeče o zaměstnání účinné od 1. 1. 2014 ještě v roce 2013. Zákonná úprava IAP se v letech 2013 a 2014 nijak nezměnila, přičemž ze správního spisu ani z tvrzení žalobce neplyne, že by jakýchkoliv zásadních změn doznalo i žalobcem podepsané Základní poučení uchazeče o zaměstnání. Na povinnosti žalobce poskytnout součinnost při vypracování IAP pak nic nezměnila ani okolnost, že paní T. hodlala k vypracování IAP přikročit až po značně delší době než zákonem předpokládaných pěti měsících vedení žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobce, který podepsal Základní poučení uchazeče o zaměstnání, musel počítat s tím, že součinnost při vypracování IAP po něm může být požadována kdykoliv po uplynutí pěti měsíců jeho nepřetržitého vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, tedy i dne 29. 4. 2015. Tento okruh žalobních námitek tak nemůže obstát.

13. Městský soud v Praze považuje ze správního spisu za prokázané, že žalobce odmítl součinnost při vypracování IAP. V kontaktním listu je u pracovnice správního orgánu prvního stupně paní T. uvedena poznámka „uch. se dostavil na schůzku, dán nový termín, změna žádná nenastala“, dále zde jsou přeshkrtnuta dvě slova „uzavřen IAP“ a místo nich je uvedeno „neuzavřen IAP“ s dalšími poznámkami: „uchazeč ho odmítl, byl seznámen se zahájením správního řízení, uch. se dostavil až v 14:28, objednaný v 9:30“. K tomu žalobce vlastnoručně připsal poznámky „Termínu IAP nerozumím a nic podobného jsem neodmítl“ a „Další termín schůzky mi nebyl ani na moji žádost stanoven“. Pracovnice téhož správního orgánu paní B., sedící ve stejné kanceláři jako paní T., k tomu do kontaktního listu téhož dne zapsala poznámku: „Uchazeč byl seznámen náležitě s termínem IAP, ihned odmítl cokoli sepsat a uvedl, že nebude nic dokládat, byl seznámen s tím, že bude následně zahájeno SŘ z důvodu neplnění součinnosti s ÚP, termín nemohl být stanoven a uchazeč beze slova odešel.“ Městský soud v Praze doplňuje, že i judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

důkazním prostředkem byl kontaktní list (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014 č. j. 6 Ads 49/2013-20). Správní orgány proto nepochybily, pokud z této listiny, ze které vyplývají pro věc relevantní informace, vycházely.

14. Skutečnost, že žalobce odmítl součinnost při vypracování IAP, pak zjevně vyplývá i z výsledku svědkyně paní B. ze dne 25. 9. 2015; na tom nic nemění skutečnost, že svědkyně se nevyjádřila slovy zákona, ale použila formulaci „Panu Ing. T. byla nabídnuta možnost uzavření individuálního akčního plánu a jako všem uchazečům o zaměstnání mu byl vysvětlen smysl této nabídky. Ing. T. toto odmítl a z kanceláře odešel. Jednání nebylo ukončeno tím, že by byl podepsán individuální akční plán a stanoven další termín schůzky....“ Z výsledku svědkyně je zjevné, v čem spočívalo jednání žalobce, tj. v odmítnutí součinnosti při vypracování IAP. Paní B. v případě žalobce nevystupovala jako oprávněná úřední osoba, pouze byla svědkem jednání žalobce s paní T. z toho důvodu, že tyto dvě pracovnice správního orgánu prvního stupně sdílely společnou kancelář (to je však zcela běžný postup, který neporušuje žádné ustanovení správního řádu, jak namítal žalobce; je třeba připomenout, že i paní B. jako úřední osoba má povinnost mlčenlivosti a další povinnosti vyplývající pro ni z toho, že je pracovnící správního orgánu prvního stupně); proto byla paní B. v průběhu správního řízení správně vyslechnuta jakožto svědkyně; není však pochybením, jestliže svědkyně, jež je současně pracovnící správního orgánu prvního stupně, dne 29. 4. 2015 zapsala do kontaktního listu záznam o proběhlém, zjevně nestandardním, jednání mezi žalobcem a paní T.. Stejně tak není na závadu, že paní B. nebyla označena jako přítomná osoba v kontaktním listě. K tomu soud uvádí, že jednání mezi žalobcem a paní T. dne 29. 4. 2015 nebylo ústním jednáním ve smyslu § 49 správního řádu (nebylo vedeno správní řízení), přičemž kontaktní list nelze považovat za protokol ve smyslu § 18 správního řádu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015 č.j. 7 Ads 149/2015-39), a tudíž kontaktní list nemusí splňovat náležitosti stanovené v § 18 správního řádu; z týchž důvodů nelze přisvědčit ani námítce žalobce o porušení neveřejnosti ústního jednání (nešlo o ústní jednání dle § 49 správního řádu). Lze pak přisvědčit žalovanému, že úřad práce je při svém postupu vůči dotčeným osobám povinen jednat v souladu se správním řádem, a to v kontextu charakteru jednání, které je konkrétně vedeno, a rovněž zákonem o zaměstnanosti (toto tvrzení je zcela pravdivé a soud nemá za to, že by jím žalovaný popíral jiné své tvrzení; v případě jednání dne 29. 4. 2015 se totiž neuplatnila přinejmenším ustanovení správního řádu o správním řízení, neboť v tom okamžiku žádné správní řízení neprobíhalo). Soud podotýká, že je-li vedeno správní řízení, ustanovení správního řádu týkající se správního řízení se uplatní. Jednání mezi žalobcem a paní T. dne 29. 4. 2015 však nebylo správním řízením, a tudíž se neřídilo ustanoveními správního řádu upravujícími správní řízení, což plyne i ze shora odkazované judikatury, a tedy nemůže obstát argumentace žalobce, podle níž mělo dojít k porušení některých ustanovení správního řádu. Na danou věc lze použít kupříkladu základní zásady činnosti správních orgánů (srov. §§ 2 – 8 správního řádu), k jejich porušení však, jak plyne ze shora uvedeného, nedošlo (a to ani k porušení poučovací povinnosti dle § 4 odst. 2 správního řádu, viz výše).

15. Není pak důvodu, proč by se na zápis i svědectví paní B. mělo pohlížet jakožto na nevěrohodné jen proto, že tato v rozhodném období byla pracovnící správního orgánu

prvního stupně (navíc se dle provedeného výsledku jednalo o nadřízenou paní T.). Za nepodložené až spekulativní pak soud považuje námitky žalobce o tom, že paní B. měla mít zájem ospravedlnit při výsledku dne 25. 9. 2015 svoje jednání (zápis poznámek do kontaktního listu) učiněné dne 29. 4. 2015, či o tom, že odpovědi paní B. při výsledku měly být předem připraveny; je pravdou, že při výsledku dne 25. 9. 2015 na otázku, proč paní B. není uvedena na seznamu přítomných, „jak vyžaduje správní řád“, namísto vyslychané paní B. odpověděla paní V. (dne 29. 4. 2015 neprobíhalo správní řízení, jednalo se o jednání s uchazečem o zaměstnání), toto pochybení spočívající v odpovědi jiné osoby než svědka však nemělo žádný vliv na učiněná skutková zjištění o tom, že žalobce v rozporu se zákonem odmítl součinnost při vypracování IAP. Soud z předestřených důvodů uzavřel, že v průběhu správního řízení bylo mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že žalobce odmítl součinnost při vypracování individuálního akčního plánu. Skutečnost, že paní T. napsala poznámku „uzavřen IAP“, kterou přeškrtnula a zapsala „neuzavřen IAP“, jistě nepřispívá k přehlednosti situace, na druhou stranu se však nejedná o okolnost způsobující zmatečnost zápisu či nedostatečnost učiněných skutkových zjištění; paní T. si patrně připravila tento zápis předem a následně jej přeškrtnula, jelikož neodpovídal skutečnosti, příp. se spletla a napsala jej omylem, takřkajíc „ze zvyku“. Lze připustit, že zápis „byl seznámen se zahájením správního řízení“ v kontaktním listu nesvědčí o řádném zahájení správního řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ve smyslu § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jak namítal žalobce, avšak toto správní řízení bylo následně řádně zahájeno oznámením správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 4. 2015 č.j. ABF-27521/2015-05/06, jež bylo žalobci doručeno dne 30. 4. 2015. Zápis v kontaktním listě učiněný paní T. a paní B. ve spojení se svědeckou výpovědí paní B. jsou logické a přesvědčivé a dle závěru soudu ve svém souhrnu věrohodnější než tvrzení žalobce včetně jeho zápisu do kontaktního listu ze dne 29. 4. 2015. Za naprosto spekulativní a ničím nepodloženou pak soud považuje námitku o tom, že správní orgán prvního stupně postupoval čistě účelově, a to tím, že namísto toho, aby uchazeči o zaměstnání vypracoval IAP, tvrdí, že žalobce neposkytl součinnost, aby se zbavil své povinnosti vypracovat IAP. Dále soud podotýká, že žalobce zjevně odešel z kanceláře až poté, co do kontaktního listu zapsal svoji poznámku; učiněná skutková zjištění tak neobsahují žádný žalobcem naznačovaný logický rozpor. Okruh žalobních námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav věci tak dle závěru soudu není důvodný.

16. Jestliže žalovaný přitakal správnímu orgánu prvního stupně, který žalobcova tvrzení označil za účelovou snahu o zastínění skutečných důvodů, které vedly k zahájení správního řízení, či naznačoval možné obstrukční jednání a zneužití procesních práv žalobcem (například ve vztahu k žalobcovým žádostem o zaslání kopií spisu), soud uvádí, že tato tvrzení nejsou nosnými důvody rozhodnutí a nemají žádný vliv na závěr o tom, že žalobce mařil součinnost při vypracování IAP, a tedy naplnil podmínky vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobcovy námitky proti těmto tvrzením tak soud považuje za nadbytečné a blíže se jimi nezabýval.

17. Dle závěru soudu se v posuzovaném případě neuplatní zásada *in dubio pro reo*, jak namítal žalobce, jelikož jak plyne ze shora uvedeného, z provedených důkazů byl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

skutkový stav věci zjištěn v dostatečném rozsahu mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost, tj. že žalobce odmítl součinnost při vypracování IAP. Uplatnění zásady *in dubio pro reo* tudíž v nyní posuzované věci není namístě.

18. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu k otázce, zda paní B. byla přítomna jednání mezi žalobcem a paní T., soud konstatuje, že ani tato námitka není důvodná. Žalovaný na s. 15 napadeného rozhodnutí správně uvedl, že kontaktní list není protokolem o ústním jednání ve smyslu § 18 správního řádu, nemusela v něm být uvedena paní B., která byla přítomna pouze z důvodu sdílení kanceláře s paní T., následný záznam paní B. v kontaktním listu pak také nijak nezměnil obsah záznamu učiněného paní T. či žalobcem dne 29. 4. 2015, jak žalobce namítá, tento byl pouze zápisem událostí, kterých byla právě paní B. svědkem. Městský soud v Praze toto vypořádání se s odvolací námitkou žalobce považuje za dostatečné, přezkoumatelné a zcela správné. Žalovaný navíc na témže místě přiléhavě podotkl, že žalobce nenavrhl žádný důkaz, který by podporoval jeho tvrzení o nepřítomnosti paní B. S ohledem na shora uvedené skutečnosti vypovídající o přítomnosti paní B. při jednání mezi žalobcem a paní T. tak soud toto tvrzení nepovažuje za nijak excesivní.
19. Ohledně námitek o porušení jednotlivých ustanovení (§§ 4, 14, 17, 18, 19, 49) správního řádu soud podotýká, že samotný výčet zákonných ustanovení, s nimiž mělo být rozhodnutí správního orgánu dle žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body – srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38. Soud však přesto podotýká, že žalobcem odkazovaná ustanovení správního řádu s výjimkou § 4 se týkají správního řízení. V případě žalobce však v okamžiku, kdy odmítl součinnost při vypracování IAP, nebylo vedeno správní řízení, a tudíž jeho argumentace z podstaty věci nemůže být úspěšná. Pokud pak jde o poučovací povinnost zakotvenou v § 4 správního řádu, tato byla splněna tím, že žalobce podepsal Základní poučení uchazeče o zaměstnání; ze svědectví paní B. pak plyne, že žalobce byl náležitě seznámen s termínem IAP i dne 25. 9. 2015, kdy odmítl součinnost při jeho vypracování. Ani tyto námitky tak nejsou důvodné.
20. V napadeném rozhodnutí žalovaného je obsažena žalobcem zpochybňovaná pasáž „[n]aopak paní B. byla před podáním svědecké výpovědi dne 29. 4. 2015 prokazatelně řádně poučena o povinnostech svědka dle ust. § 55 odst. 1 správního řádu....“ Soud konstatuje, že dne 29. 4. 2015 paní B. nepodávala svědeckou výpověď ve smyslu § 55 správního řádu, nýbrž učinila pouze záznam do kontaktního listu jakožto osoba, která byla přítomna jednání žalobce s paní T. Ke svědecké výpovědi paní B. došlo až dne 25. 9. 2015, což ostatně nezpochybňuje ani žalobce. Žalovaný se tak zjevně dopustil chyby v psaní, jež nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Místo data 29. 4. 2015 měl žalovaný uvést datum 25. 9. 2015.
21. Městský soud v Praze souhlasí s odkazem žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008 č.j. 4 Ads 42/2008-95, publ. pod č. 1864/2009 Sb. NSS. Pokud jde o námitky žalobce, že tiskopis žádosti o zprostředkování zaměstnání neobsahuje oddíl „O“, soud uvádí, že oddíl „O“ byl dle Nejvyššího správního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v tiskopisu, který podepsala stěžovatelka v případě řešeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 42/2008-95, tedy oddíl „O“ se nyní posuzované věci vůbec netýká. Závěry odkazovaného rozsudku č.j. 4 Ads 42/2008-95 jsou pak použitelné i v nyní posuzované věci. V odkazovaném rozsudku totiž Nejvyšší správní soud uzavřel, že bylo chybou stěžovatelky, nikoliv úřadu práce, že se neseznámila s tiskopisem žádosti, a tedy nevěděla, že ke dni podání žádosti o zprostředkování zaměstnání nemůže být v dočasné pracovní neschopnosti. K tomu lze citovat z odkazovaného rozsudku: *„Jelikož však Nejvyšší správní soud musí souhlasit se žalovaným, že zákon o zaměstnanosti neobsahuje žádné ustanovení o odstranění tvrdosti, nemohly úřad práce ani žalovaný svévolně zmírnit dopady citovaných ustanovení na postavení stěžovatelky. Bylo však její chybou, nikoliv chybou úřadu práce, že se dostatečně neseznámila s tiskopisem žádosti, zejména pak s čestným prohlášením uvedeným v oddíle „O“. V takovém případě se stěžovatelka nemůže úspěšně dovolávat porušení poučovací povinnosti úřadu práce dle § 19 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, neboť tato povinnost má obecný charakter a jejím účelem není nahrazovat seznámení žadatele s předepsanými tiskopisy.“* Postup úřadu práce tak byl v souladu se zákonem, byť v odkazovaném případě stěžovatelky vedl k tvrdým důsledkům. I v posuzované věci byl postup správního orgánu prvního stupně zcela v souladu se zákonem, neboť správní orgán prvního stupně řádně poučil žalobce o institutu IAP a důsledcích odmítnutí součinnosti při jeho vypracování, přičemž žalobce v žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 16. 12. 2013 vlastnoručně podepsal, že byl poučen o podmínkách zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a o podmínkách nároku na podporu v nezaměstnanosti a že obdržel „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“. Bylo tedy chybou žalobce, nikoliv chybou správního orgánu prvního stupně, že se dostatečně neseznámil se svými právy a povinnostmi, ačkoliv správní orgán prvního stupně v plném rozsahu dostal své poučovací povinnosti zakotvené v § 19 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Ani tomuto okruhu žalobních námitek tak nelze přisvědčit.

22. Co se týče obecných připomínek k postupům správního orgánu prvního stupně a žalovaného, Městský soud v Praze nemohl přisvědčit žalobci, který s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu těmito správními orgány vytýkal pochybení. Na základě posuzované věci soud rozhodně nedospěl k závěru, že by se správní orgány snažily vyřadit uchazeče, místo aby mu zprostředkovaly zaměstnání, že by nešetřily práva nabytá v dobré víře či oprávněné zájmy osob nebo že by postupovaly přepjatě formalisticky. Soud nijak nezpochybňuje žalobcem odkazované závěry judikatury, v daném případě má však za to, že ze strany správních orgánů k porušení uvedených principů nedošlo. V daném případě nade vší pochybnost došlo ke splnění podmínek, jež zákon o zaměstnanosti pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání stanoví, správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem i se svojí úlohou zprostředkovávat uchazečům zaměstnání. Z okolností případu jednoznačně vyplývá, že ze strany správních orgánů se nejednalo o postup přepjatě formalistický.
23. Pokud žalobce namítal, že měl být poučen i před úkonem, který se ho týká a který je pro něho nový, soud uvádí, že ze záznamu paní B. do kontaktního listu provedeného dne 29. 4. 2015 vyplývá, že žalobce byl téhož dne náležitě seznámen s termínem IAP. I

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kdyby však čistě teoreticky k tomuto poučení nedošlo, žalobce byl řádně poučen o významu tohoto termínu nejpozději dne 16. 12. 2013, kdy podepsal prohlášení o seznámení se „Základním poučením uchazeče o zaměstnání.“ Tato námitka tedy není důvodná.

24. Ohledně žalobcových námitek týkajících se pohrdání lhůtami stanovenými správním řádem soud konstatuje, že případné překročení lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 71 správního řádu samo o sobě nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu lze odkázat na ustálenou judikaturu, kupříkladu rozsudek č.j. 5 As 244/2016-43 ze dne 26. 10. 2017, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou námitkou: „Pro úplnost zbývá k této námitce konstatovat, že samotná délka správního řízení ani nemohla mít bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k této námitce stěžovatelů je přílehlavý poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS, v němž bylo konstatováno, že „lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými (jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo)“.“ Ani žalobce přitom nenamítá žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit vliv délky řízení na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného či jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
25. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. září 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.